ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a Mgr. Gabriely Bašné v právní věci žalobkyně: **S. K.,** zast. JUDr. Bedřichem Hájkem, advokátem se sídlem Jana Švermy 1696, Kadaň, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí,** se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o kasačních stížnostech žalobkyně a žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 12. 2017, č. j. 78 Ad 45/2017 – 34,

takto:

I. Kasační stížnost žalobkyně **se odmítá.**

II. Kasační stížnost žalovaného **se zamítá.**

III. V řízení o kasační stížnosti žalobkyně žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

IV. V řízení o kasační stížnosti žalovaného **je** žalovaný **povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 1573 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Bedřicha Hájka, advokáta.

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností ze dne 19. 2. 2018 se žalobkyně domáhá zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu, kterým bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2017, sp. zn. SZ/MPSV-2017/206145-916, č. j. MPSV-2017/208548-916, a rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Ústí nad Labem, kontaktního pracoviště Most, ze dne 21. 9. 2017, č. j. 174533/2017/MOS; tímto bylo rozhodnuto dle zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pomoci v hmotné nouzi“), zvýšit žalobkyni doplatek na bydlení z 1411 Kč na 12 812 Kč měsíčně ode dne 1. 9. 2017 a to z důvodu nevyplacení příspěvku na bydlení a změně v částce živobytí a ve výši příspěvku na živobytí.

[2] V daném případě žalobkyně činí spornou výši doplatku na bydlení, která jí byla přiznána.

[3] V žalobě žalobkyně předně namítala, že správní orgány nesprávně subsumovaly úhrady záloh na energie pod § 34 písm. c) zákona o pomoci v hmotné nouzi, ačkoliv s ohledem na skutečnost, že na jejich odběr neuzavírá vlastní samostatnou smlouvu, a jsou tedy součástí ostatních pravidelných úhrad za služby spojené s užíváním bytu, by měly být podřazeny pod písm. b) uvedeného ustanovení. Tuto námitku neshledal krajský soud důvodnou; uvedl, že zákon o pomoci v hmotné nouzi jednoznačně řadí úhradu energií (elektřiny, plynu aj.) pod § 34 písm. c) předpisu, aniž by rozlišoval, zda posuzovaná osoba disponuje vlastní smlouvou, či nikoliv; tato skutečnost není pro následný výpočet výše doplatku na bydlení rozhodná, neboť pro stanovení započitatelné výše plateb za energie se užijí odlišná pravidla než pro ostatní služby spojené s užíváním bytu. Je proto zcela irelevantní, zda posuzovaná osoba hradí zálohy na energie přímo v důsledku vlastní smlouvy či jsou jí tyto zálohy pravidelně vyúčtovány pronajímatelem na základě stanovených záloh, které musí sám dle smlouvy uzavřené s poskytovatelem energií odvádět.

[4] Dále namítala, že správní orgány ve svých výpočtech nezohlednily, že nedisponuje energeticky úspornými spotřebiči, ani že s ohledem na svůj životní styl pobývá v domácnosti po většinu roku, čímž spotřebovává více energií. Ani tuto námitku neshledal krajský soud důvodnou; poukázal na to, že účelem dávky doplatku na bydlení není poskytnout žadateli o něj finanční částku, která bez omezení pokryje veškeré jeho faktické náklady na bydlení; smyslem doplatku na bydlení je toliko vyrovnání odůvodněných nákladů v takovém případě, kdy žadatel není ani přes maximálně úsporný způsob života schopen je hradit z vlastních zdrojů, resp. pokud je jeho příjem po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení nižší, než částka jeho živobytí. Krajský soud uvedl, že správní orgány musí při posuzování nároku a především výše doplatku na bydlení na jedné straně zohledňovat individuální situaci konkrétního žadatele, na stranu druhou to však neznamená, že by byly povinny zkoumat veškeré aspekty způsobu jeho života, energetickou náročnost, stáří či počet spotřebičů, výši tepelných ztrát, respektive energetické náročnosti obydlí, míru zodpovědného ekonomického a ekologického chování aj. Nepřisvědčil proto žalobkyni v tom, že nebylo přihlíženo ke stáří jejích spotřebičů. K následující námitce, dle níž měly správní orgány po žalobkyni neoprávněně požadovat sdělení hodnoty jističe, sazby a označení dodavatele elektřiny a plynu, soud uvedl, že je zcela nerelevantní za situace, kdy ze sdělení pronajímatele bytu ze dne 15. 2. 2015, který je založen ve správním spise, i odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného vyplynulo, že dané údaje byly v rámci správního řízení zjištěny i z jiných zdrojů. Bez ohledu na polemiku žalobkyně, zda poskytují významné informace potřebné pro výpočet nezbytné spotřeby energií, či nikoliv, je proto nepochybné, že ani jejich nesdělením nemohla žalobkyni vzniknout žádná újma na jejích právech. Požadavky na zjištění tohoto údaje (a vedle toho rovněž i sazby energií, včetně údajů o distributorovi elektřiny a plynu) proto soud hodnotil jako zcela oprávněné a relevantní.

[5] Krajský soud shledal pochybení žalovaného, co se týče vzorce, z něhož správní orgán při výpočtu nezbytné spotřeby energií vycházel. S odkazem na svoji předchozí judikaturu krajský soud konstatoval, že ve správním rozhodnutí se není možné spokojit

toliko s uvedením přiznané částky doplatku na bydlení (resp. jakékoliv jiné dávky), aniž by z něj současně vyplývalo, jakou metodikou k ní správní orgány dospěly a z jakých vstupních dat vycházely. Dospěl k závěru, že v daném případě správní orgán I. stupně uvedený názor nerespektoval, když ve svém rozhodnutí pouze stanovil, že započtená výše elektrické energie činí 675,12 Kč a plynu 179,42 Kč. Připustil, že se správní orgán v odůvodnění pokusil nastínit systematiku výpočtu, včetně určitých vstupních údajů, ovšem část odůvodnění s výpočtem nezbytných energií neobsahuje kalkulaci s konkrétními individualizovanými hodnotami. Poukázal na § 68 odst. 3 správního řádu, dle kterého v odůvodnění musí správní orgán především uvést důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení – to zde nicméně ve vztahu k výpočtům nezbytné spotřeby energií splněno není. Tento deficit dle krajského soudu neodstranil ani žalovaný, byť s využitím oprávnění dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu závěry týkající se výše přiznaných částek za započtené výše energií rozšířil o principy, jimiž se jejich výpočet řídí. Krajský soud považoval i jeho odůvodnění za nedostatečné, neboť v něm pro změnu zcela absentují konkrétní data, jež byla následně do uvedených matematických vzorců dosazována; především z odůvodnění není patrné, jaká data jsou považována za vstupní, např. kolik činí průměrná spotřeba elektřiny v sazbě D02d, jež měla být žalovanému sdělena ze strany Energetického regulačního úřadu, v jakém rozmezí se pohybují platné ceníkové ceny za distribuci a dodávku elektřiny a plynu jednotlivých dodavatelů, včetně s tím spojených nákladů, aj.

[6] Zcela zásadním pochybením krajský soud shledal samotné odůvodnění provedeného výpočtu prokazatelné nezbytné spotřeby energií v domácnosti žalobkyně; zrušil proto rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost a věc mu vrátil k dalšímu řízení; současně se podrobně vyjádřil ke všem zásadním otázkám, které pro následný postup správních orgánů považoval za důležité.

[7] Žalobkyně brojí kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu, kterým bylo její žalobě vyhověno; vytýká mu fakticky dílčí nedostatky v odůvodnění, jakož i to, že rozsudek nereagoval na všechny její připomínky.

[8] Žalovaný (dále „stěžovatel“) v kasační stížnosti především poukazuje na to, že orgány pomoci v hmotné nouzi jsou dle § 52 odst. 3 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů, povinny v řízení o dávkách používat aplikační program automatizovaného zpracování údajů hmotné nouze s názvem „OK Nouze“ (dále jen „aplikační program“). Stanovení výše doplatku na bydlení v místě obvyklé není u energií jednoduchou záležitostí, proto její výpočet provádí složitý algoritmus zavedený v aplikačním programu. Součástí odůvodnění ve věci dávky doplatku na bydlení podle stěžovatele nemusí být detailní informace, kolik činí průměrná spotřeba elektřiny v sazbě D02d, v jakém rozmezí se pohybují platné ceníkové ceny za dodávku elektřiny a plynu jednotlivých dodavatelů, včetně s tím spojených nákladů atd. Odůvodnění rozhodnutí by bylo pro osobu v hmotné nouzi, která je v drtivé většině v pozici laika, nesrozumitelné. Nadto stěžovateli nejsou známa vstupní data, např. kolik činí průměrná spotřeba elektřiny v sazbě D02d. Tyto údaje poskytuje Energetický regulační úřad přímo společnosti OK systém, a. s., která je zahrnuje do aplikačního

programu. Stěžovatel není oprávněn tato data přezkoumávat. Vyžadování uvedených dat přímo stěžovatelem by mohlo v důsledku vést k neúměrnému prodlužování správního řízení a následnému pozdnímu vyplácení dávek. Podle stěžovatele se může jevit jako neobvyklé, že výše průměrné spotřeby elektřiny v sazbě D02d je stanovena pro celou Českou republiku, ale takto byl výpočet nastaven metodikou pro výpočet nezbytných nákladů za spotřebovanou energii a stěžovateli nezbývá nic jiného, než ho respektovat. V pozici odvolacího správního orgánu stěžovatel nemůže ani kontrolovat aktualizaci vyhodnocování výše záloh na spotřebovanou energii v částce v místě obvyklé. Stěžovatel dále nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že není patrné, jakými podklady se žalovaný řídil při výpočtu nezbytné spotřeby. Naopak v odůvodnění rozhodnutí jsou uvedeny konkrétní podklady, a to velikost bytu, účel užití jednotlivých energií, distributor elektřiny i plynu, sazba a jistič týkající se elektřiny. Z dalších údajů žalovaný nevycházel, ty jsou součástí složitého algoritmu zavedeného v aplikačním programu. Stěžovatel se neztotožňuje ani s další výtkou krajského soudu, že při posouzení průměrné spotřeby energie domácnosti na vaření vycházel z dat získaných od nevládní organizace Hnutí DUHA. Konstatuje, že není oprávněn přezkoumávat vstupní data použitá do algoritmu výpočtu v aplikačním programu. Proto není ani důležité, že vyjádření tohoto spolku či jiné obdobné listiny nebyly součástí spisové dokumentace. Dále stěžovatel nesouhlasí s názorem krajského soudu v otázce rozlišování typu vařiče. Stěžovatel také odmítá závěr krajského soudu, že náležitě neodůvodnil způsob stanovení nákladů na elektřinu a plyn ve vztahu k velikosti užívaného bytu. V odůvodnění rozhodnutí stěžovatel na str. 7 a 8 uvedl, že se k velikosti bytu přihlíží pouze v případě, kdy jsou elektřina nebo plyn využívány k vytápění bytu. Obdobně v případě stanovení nákladů na energie ve vztahu k počtu osob v domácnosti na str. 7 a 8 stěžovatel vysvětlil, že se k počtu osob přihlíží pouze, pokud je elektřina nebo plyn využívána k ohřevu teplé vody. Požadavek krajského soudu, aby byl odůvodněn rozdíl v přístupu při výpočtu jednotlivých druhů spotřeby, považuje stěžovatel za výklad přesahující naplnění dikce ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Jedná se o principy vypracované za účelem stanovení metodiky a algoritmu výpočtu nezbytných nákladů za spotřebovanou energii. Není oprávněn hodnotit správnost či způsob stanovení těchto principů.

[9] Žalobkyně se vyjádřila ke kasační stížnosti a uvedla, že základem právního problému je záměr stěžovatele regulovat odůvodněné náklady bydlení na korunu přesně. Tato snaha podmiňuje příliš složité a náročné výpočty, které stěžovatel nezvládl vysvětlit. Skutečnost, že složité vzorce generují po více let na haléř shodné konstanty, je dokladem toho, že ve výpočtové aplikaci je blíže nespecifikovatelný problém.

[10] Kasační stížnost žalobkyně je nepřípustná.

[11] Žalobkyně brojí proti rozsudku krajského soudu, kterým bylo její žalobě vyhověno; vytýká mu fakticky dílčí nedostatky v odůvodnění, jakož i to, že rozsudek nereagoval na všechny její připomínky. Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 5 As 91/2012 – 41, konstatoval: *„Kasační stížnost podaná účastníkem, který byl v řízení před krajským soudem procesně úspěšný a který nenamítá, že krajský soud měl výrokem ve věci rozhodnout jinak, je podle § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřípustná.“* Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo, než kasační stížnost žalobkyně podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítnout.

pokračování

[12] Nejvyšší správní soud po konstatování včasnosti kasační stížnosti stěžovatele, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souhlasu s §109 odst. 3 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů v kasační stížnosti uplatněných; zabýval se rovněž tím, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by byl povinen kasační soud přihlížet z úřední povinnosti.

[13] Nejvyšší správní soud konstatuje, že ve zcela skutkově i právně shodné věci (pouze za jiné měsíční období) posuzoval kasační stížnosti stěžovatele ve vztahu k žalobkyni již opakovaně; rozsudky ze dne 31. 5. 2018, sp. zn. 1 Ads 67/2018, ze dne 14. 6. 2018, sp. zn. 10 Ads 58/2018, a ze dne 18. 7. 2018 sp. zn. 10 Ads 59/2018; shodnou otázkou se zabýval zdejší soud ke kasační stížnosti stěžovatele rovněž v rozsudku ze dne 17. 5. 2018, sp. zn. 2 Ads 99/2018. Ze závěrů uvedených v těchto rozsudcích, jimiž byly kasační stížnosti stěžovatele zamítnuty, soud vycházel i v nyní posuzované věci, neboť neshledal důvody se od nich odchýlit; v podrobnostech proto na ně odkazuje.

[14] Nejvyšší správní soud již opakovaně konstatoval, že doplatek na bydlení má sociálně slabým osobám garantovat, že jim po zaplacení nákladů na bydlení zůstane konečný příjem alespoň ve výši životního, případně existenčního minima. Tato sociální dávka představuje provedení ústavně zaručeného práva každého, kdo je v hmotné nouzi, na takovou pomoc, která je nezbytná pro zajištění základních životních podmínek. Uvedeného základního práva zaručeného v čl. 30 odst. 2 Listiny základních práv a svobod se lze domáhat pouze v mezích zákonů, které toto ustanovení provádějí (čl. 41 odst. 1 Listiny).
[15] Žalobkyně zpochybnila výši dávky doplatku na bydlení, a to v části částečně nepřiznané úhrady za elektřinu a plyn. Krajský soud odůvodnil zrušení rozhodnutí vadami řízení spočívajícími v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a tím, že skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ svých rozhodnutí, nemá oporu ve správním spisu [§ 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.]. Nejvyšší správní soud se s tímto právním závěrem ztotožnil.

[16] Jeden z důvodů, proč zákon o pomoci v hmotné nouzi, účinný od 1. 1. 2007, nahradil předchozí zákon č. 482/1991 Sb. o sociální potřebnosti, byla neexistence jednotného softwarového a hardwarového vybavení (viz důvodová zpráva k návrhu zákona o pomoci v hmotné nouzi). Jak plyne z § 52 odst. 3 a § 65 písm. c) zákona o hmotné nouzi, správní orgány jsou povinny při řízení o dávkách, při jejich výplatě a kontrole používat aplikační program. Stěžovatel proto správně poukazuje na tuto svou povinnost a je vyloučeno hledat řešení, které by eliminovalo použití tohoto softwaru. Tím by nebyl naplněn účel zákona. NSS dodává, že důsledným (a povinným) použitím aplikačního programu je dosaženo nejen ulehčení práce správních orgánů při stanovení správné výše dávek pomoci v hmotné nouzi, ale i objektivnějšího rozhodování o těchto dávkách (tj. je rozhodováno „ve stejné situaci vždy stejně“).

[17] K otázce používání aplikačního programu při rozhodování správních orgánů je třeba v prvé řadě odkázat na rozsudky ze dne 24. 10. 2012, č. j. 3 Ads 33/2012 - 30, a ze dne

7. 5. 2014, č. j. 3 Ads 22/2013 - 30. Podle prvně zmíněného rozsudku „[t]*o, že je správní orgán povinen při svém rozhodování používat aplikační program automatického zpracování údajů, pak v žádném případě nepředstavuje odpověď na otázku, jakým způsobem tento program k určení výše prokazatelné nezbytné spotřeby energií dospěl.*“ V odůvodnění rozsudku č. j. 3 Ads 22/2013 - 30 soud mj. uvedl: „*Nejvyššímu správnímu soudu je známo, že v nepojistných systémech (hmotná nouze, státní sociální podpora, dávky tělesně postiženým občanům, příspěvek na péči, dávky v nezaměstnanosti) je posouzení existence nároku a výše dávky závislé na výstupech automatizovaného systému, který zajišťuje ministerstvo. Při složité konstrukci výpočtu výše konkrétní dávky je tímto způsobem posílena správnost výpočtu, uchování dat, systém významně urychluje rozhodování o nárocích klientů v podmínkách správního řízení a snižuje se chybovost.*“

[18] Krajský soud uvedl, že stěžovatel sice doplnil vzorce pro výpočet doplatku na elektřinu a plyn, ale považoval za nedostatek rozhodnutí, že v něm nejsou uvedena konkrétní data, která byla do uvedených matematických vzorců dosazována. Podle názoru NSS není namístě a ani není reálné požadovat po správních orgánech při výpočtu výše doplatku na bydlení, aby v odůvodnění rozhodnutí popsaly všechny matematické postupy, které zpracoval aplikační program použitý k tomuto výpočtu. Nelze však vycházet z představy, že s ohledem na složitost aplikačního programu je žadatel o dávku v hmotné nouzi povinen beze zbytku a bez jakýchkoliv pochybností akceptovat výslednou částku vygenerovanou aplikačním programem za situace, kdy nemá k dispozici informace o tom, s jakým srovnávacím vzorkem dat byl požadavek o dávku zpracován. Za tento srovnávací vzorek dat je nutno považovat v dané věci údaje, kolik činí průměrná spotřeba elektřiny v sazbě D02d za určité období, z jaké průměrné ceny elektřiny a plynu za určité období se vycházelo, a (v obecné poloze) jakým způsobem byly tyto ceny spočteny. Žadatel o dávku musí mít možnost si na základě odůvodnění rozhodnutí o jeho žádosti učinit představu o průměrné ceně a průměrné spotřebě energií v určitém čase a místě a v rámci této možnosti by měl být ze strany správního orgánu informován o tom, za jaké období je průměrná cena a průměrná spotřeba počítána a v rámci jak velkého regionu. Jinými slovy, žadatel by měl být natolik informován, aby svou skutečnou spotřebu energií a náklady na ně mohl srovnat s uváděnými obecnými údaji. Tak tomu v dané věci nebylo a i z tohoto důvodu je zatím výše nákladů na elektřinu v částce 675,12 Kč a plyn v částce 179,42 Kč nevysvětlena. Totožnost těchto částek s předchozími roky vzbuzuje pochybnosti, neboť právě v důsledku používání aplikačního programu, který při svém výpočtu bere v úvahu řadu proměnných faktorů, lze u odlišných žadatelů očekávat odlišné výsledky. Pokud by tomu tak nebylo, vyvstávala by otázka, proč by vůbec bylo potřebné použít aplikační program k výpočtu odůvodněných nákladů na elektřinu a plyn.

[19] Nejvyšší správní soud již opakovaně odmítl námitku stěžovatele, že nemá přístup k údajům o průměrné spotřebě elektřiny v sazbě D02d za určité období a o průměrné ceně elektřiny a plynu za určité období v určitém regionu, a že tato data poskytuje Energetický regulační úřad přímo společnosti OK systém, a. s., tvůrci a správci aplikačního programu. Je na stěžovateli, aby si zajistil informace o těchto obecných údajích buď od uvedené společnosti, nebo přímo od Energetického regulačního úřadu, a to vždy za rozhodné období (není tak potřeba činit ke každé žádosti o dávku pomoci v hmotné nouzi). Je správný závěr krajského soudu, že pokud tyto údaje nejsou v rozhodnutí o dávce nedoplatku na bydlení obsaženy, pak nelze učinit závěr, že by v souladu s § 68 odst. 3

pokračování

správního řádu byly v odůvodnění rozhodnutí uvedeny důvody výroku rozhodnutí a podklady pro jeho vydání.

[20] Co se týče údaje spolku Hnutí DUHA o roční spotřebě energie na vaření ve výši 600 kWh/rok, nelze akceptovat poukaz stěžovatele na principy dané metodikou. Pokud stěžovatel uvedl v rámci výpočtu tento údaj o spotřebě elektrické energie na vaření, je nutno jej odůvodnit. Nejvyšší správní soud souhlasí s názorem krajského soudu, že z rozhodnutí stěžovatele není zřejmé, proč tento údaj, který navíc nebyl nijak osvědčen, má být považován za relevantní. Uvedený skutkový závěr nemá oporu ve správním spisu, v této části je proto správný i závěr krajského soudu, že je dána i vada řízení dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Stejně tak se kasační soud ztotožňuje i s náhledem krajského soudu na otázku zjišťování typu vařiče. Ačkoliv stěžovatel uvádí, že tento údaj žalobkyně poskytla ve formuláři „Informace o užívaném bytu“, jak již bylo uvedeno výše, stěžovatel paušálně vycházel ze stejné hodnoty jak pro elektřinu, tak pro plyn.

[21] Nejvyšší správní soud se ztotožnil závěry krajského soudu, že rozhodnutí stěžovatele postrádá odůvodnění, proč nebyla při spotřebě elektřiny vzata v úvahu velikost bytu, byť s tímto parametrem počítá § 34 písm. c) zákona o pomoci v hmotné nouzi. Jak správně uvedl krajský soud, v tabulce jsou sice uvedeny obecné čtyři položky, přičemž jen u jedné z nich je vzata v úvahu velikost bytu (vytápění), která se ale v tomto konkrétním případě ani neuplatnila. Žalovaný nevysvětlil, proč v ostatních položkách nebyl uvedený parametr vzat v úvahu a toto vysvětlení (odůvodnění) nelze nahradit úvahou soudu.

[22] Nejvyšší správní soud shledal rozsudek krajského soudu v souladu se zákonem. Krajský soud podrobně a srozumitelně vysvětlil, jakých pochybení se stěžovatel dopustil, jakož i to, jak má dále v řízení postupovat. Kasační námitky stěžovatele neshledal důvodné, a proto kasační stížnost dle § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. zamítl.

[23] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a odst. 3 za použití § 120 s. ř. s. V řízení o kasační stížnosti žalobkyně, kterým byla kasační stížnost odmítnuta, nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. V řízení o kasační stížnosti stěžovatele měla žalobkyně ve věci úspěch, soud jí proto přiznal náhradu nákladů v řízení o kasační stížnosti vynaložených. Zástupce žalobkyně učinil v řízení jeden úkon právní služby, kterým bylo vyjádření ke kasační stížnosti [úkon podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif]. Za to mu náleží odměna ve výši 1000 Kč (§ 9 odst. 2 ve spojení s § 7 bodem 3 advokátního tarifu), k níž je třeba připočíst 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu; to činí dohromady 1300 Kč. Zástupce je plátcem DPH, a částka náhrady se proto zvyšuje o 273 Kč odpovídající DPH v sazbě 21 %, kterou je zástupce povinen odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů. Stěžovatel je tedy povinen žalobkyni k rukám jeho zástupce uhradit do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů soudních řízení ve výši 1573 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. března 2019

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu